

SECRETARIA GENERAL

**ESBORNANY DE L'ACTA DE LA SESSIÓ
EXTRAORDINÀRIA CELEBRADA PEL PLE
DE LA CORPORACIÓ EN DATA VINT-I-SIS
DE SETEMBRE DE DOS MIL CATORZE**

A la ciutat de Girona, a vint-i-sis de setembre de dos mil catorze.

A dos quarts de vuit del vespre, en el Saló de Sessions de la Casa Consistorial es reuneix el Ple de la Corporació per celebrar sessió plenària ordinària. Presideix l'alcalde Carles Puigdemont Casamajó i hi concorren els tinents i tinentes d'alcalde, Marta Madrenas Mir, Ma. Àngels Planas Crous, Isabel Muradàs Vázquez i els regidors i regidores Carles Ribas Gironès, Eduard Berloso Ferrer, Joan Alcalà Quiñones, Coralí Cunyat Badosa, Roser Urra Fàbregas, Pia Bosch Codolà, Xavier Amores Bravo, Àngel Quintana Morraja, Sílvia Paneque Sureda, Amèlia Barbero Rivera, Joaquim Bonaventura Ayats, Jordi Navarro Morera, Anna Pujolàs Vilar, Concepció Veray Cama, Joan Menacho Gabardino, Joan Baptista Olòriz Serra, Maria Núria Terés Bonet, Carlos Palomares Safarres, Carles Bonaventura Cabanes i Glòria Plana Yanes.

Ha excusat la seva absència el senyor Jordi Fàbrega Vilà.

Dóna fe de l'acte la secretària general M. Glòria Gou Clavera. També hi assisteix l'interventor Carles Merino Pons.

Constatada l'existència de quòrum legal, la Presidència declara oberta la sessió.

Fa ús de la paraula el senyor alcalde, qui exposa, gràcies de la seva assistència en aquest Ple extraordinari, que els portaveus ja havíem parlat fa uns dies de la seva possibilitat de convocatòria. Voldria agrair especialment la presència dels ciutadans que aquí a la sala o a través de l'*streaming* de l'Ajuntament o a través de la pantalla exterior estan seguint aquesta sessió.

Voldria excusar el senyor Fàbrega, que avui no pot venir, que és fora del país, i em va demanar que l'excusés.

I voldria també fer constar una cosa que els dos alcaldes anteriors que hi ha hagut en el període democràtic, la senyora Anna Pagans i el senyor Joaquim Nadal, m'han demanat que comunicés, que ells avui no poden ser aquí, són fora tots dos per compromisos, però m'han demanat –i crec que és important també d'explicitar-ho així– que traslladés la seva adhesió a l'acord que el plenari d'avui. De manera que en la seva representació històrica, aquest és un acord que es podria estendre en el que han estat els representants de tot el període democràtic a la ciutat de Girona.

COMISSIÓ INFORMATIVA D'ALCALDIA

1. Declaració institucional: Suport del món local a la convocatòria de consulta sobre el futur polític de Catalunya del 9 de novembre de 2014.

Com qualsevol altre poble del món, els catalans i catalanes tenim el dret a decidir el nostre futur en llibertat, un dret que està reconegut en els principals tractats internacionals. Un futur que s'emmiralla en un cultura, una llengua i unes tradicions pròpies avalades per segles i segles d'història que s'estronquen ara fa 300 anys, amb la Guerra de Successió, i amb els Decrets de Nova Planta que aboleixen les constitucions catalanes i les institucions pròpies.

Aquest any 2014, també coincideix amb el centenari de la creació de la Mancomunitat de Catalunya, com a expressió institucional de la nostra voluntat d'autogovern, i amb el setanta-cinquè aniversari de l'entrada de les tropes franquistes a Catalunya, fet que va comportar la supressió de la Generalitat, l'exili republicà, l'inici de la dictadura i d'una cruel repressió, que va tenir una expressió especialment brutal en el posterior assassinat del president Companys. Enguany celebrem 5 anys de la primera consulta popular a Arenys de Munt, un fet que ens va fer adonar que aquesta via era possible,

i que va evidenciar que hi havia molts catalans i catalanes que estàvem disposats a tirar endavant i a mobilitzar-nos per demostrar la voluntat majoritària del poble català de voler decidir el futur votant. La sentència del Tribunal Constitucional anul·lant part de l'articulat de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya del 2006 aprovat pel nostre Parlament i referendat pel poble de Catalunya va propiciar la primera manifestació multitudinària de rebuig a l'actitud del govern estatal l'any 2010. De llavors ençà n'han estat moltes més, amb la convocatòria de la societat civil i el suport de la majoria de les forces polítiques del país. Vam omplir Barcelona el 2012, vam travessar Catalunya amb la Via Catalana el 2013 i aquest onze de setembre de 2014 hem tornat a demostrar al món la rellevància i la transcendència del procés construint una V que des de la plaça de les Glòries s'ha estès per tot Barcelona. La mobilització popular i cívica de la ciutadania i les entitats, han exercit de pressió constant per garantir el procés.

Una gran majoria social de Catalunya ens ha demostrat en els darrers anys que està a favor de l'autodeterminació dels pobles i que reivindica el dret a decidir i vol exercir-lo per tal de recuperar llibertats perdudes. Un moviment transversal tant a nivell territorial com social i polític perquè es sustenta en l'essència de la democràcia i, per tant, insta al Govern i al Parlament a prendre decisions que representin a la majoria dels catalans i de les catalanes. Davant aquesta reivindicació democràtica els partits polítics no s'hi poden girar d'esquena. Un moviment social que ha optat per la via pacífica, pel diàleg, per la defensa ferma d'uns objectius polítics clars, i que respon al genuí caràcter català, moderat però ferm en els seus objectius, vinculat a tota una història i tradició de compromís i activisme per la conquesta del seus drets ciutadans, socials i nacionals.

Constatem que el procés que viu Catalunya ha de comportar, per a ser creïble i il·lusionant per a la ciutadania, el compromís de totes les forces polítiques d'iniciar una nova etapa del país marcada per la defensa i ampliació de l'estat de benestar, el combat contra l'atur, la pobresa i les desigualtats, i la lluita, sense excuses, ni treva, ni excepcions, contra la corrupció.

La Nació Catalana, amb una llengua i una forma de vida pròpies en l'ordre social, econòmic, jurídic i polític té dret a la seva autodeterminació, com qualsevol altra nació. Aquest dret és un principi fonamental dels Drets Humans i està recollit en la Carta de les Nacions Unides així com també al Pacte Internacional dels Drets Civils i Polítics.

El Parlament de Catalunya acaba d'aprovar per una majoria àmplia i transversal de les forces parlamentàries la Llei de consultes populars no referendàries i participació ciutadana, després d'haver seguit totes les passes que la legislació actual determina. Aquesta llei ha estat avalada pel Consell de Garanties Estatutàries i dona empara legal a la consulta sobre el futur polític de Catalunya.

El president de la Generalitat de Catalunya, M. Hble. Sr. Artur Mas convoca a la ciutadania de Catalunya per la consulta del dia 9 de novembre de 2014, una consulta que hem demanat i que ens hem compromès a tirar endavant els ajuntaments catalans de forma reiterada.

Els ajuntaments garantirem la llibertat individual i el procés democràtic, facilitant tots els recursos i les eines necessàries per fer possible la celebració de la consulta de forma coordinada amb el departament competent del govern de la Generalitat de Catalunya. Així mateix fem una crida a la ciutadania a participar-hi de manera activa, cívica i pacífica.

1. Mostrar el suport a la convocatòria de la consulta del 9 de novembre de 2014, per decidir lliurement el futur de Catalunya dins l'exercici dels nostres drets democràtics i prendre el compromís de l'Ajuntament de Girona amb la realització de la mateixa, facilitant tots els recursos i les eines necessàries per fer-la possible, fent una crida a la participació.

2. Donar ple suport al president i al govern de la Generalitat, al Parlament de Catalunya

i als partits polítics que donen suport a la convocatòria i a la materialització de la consulta del 9 de novembre dins el marc legal que és la Llei de consultes populars no referendàries i participació ciutadana, aprovada pel Parlament de Catalunya, ja que respon a la voluntat majoritària del poble català i Dels seus representants.

3. Comunicar aquest acord en el període de 5 dies des de la seva aprovació al president de la Generalitat de Catalunya i a la presidenta del Parlament de Catalunya i als grups parlamentaris. També a l'Associació de Municipis per la Independència (AMI) i a l'Associació Catalana de Municipis (ACM) qui ho trametran de forma conjunta al president del Govern Espanyol, al president del Congrés dels Diputats, al secretari general de les Nacions Unides, al president del Parlament Europeu, al president del Consell de la UE i al president de la Comissió Europea.

Obert debat, intervé el senyor alcalde, qui exposa, tots vostès han llegit la moció, és una moció que s'ha aprovat o s'aprovarà, perquè ja tenen el Ple convocat, en més del 92 per cent dels municipis de Catalunya. És pràcticament la mateixa moció, el mateix acord de ple que s'està aprovant a molts ajuntaments. Avui mateix hi ha hagut ajuntaments molt importants de Catalunya que han pres aquest mateix acord.

És, per tant, un acord dels ajuntaments de Catalunya que forma part d'una voluntat, d'una expressió d'una voluntat popular que es vol fer arribar a la presidenta del Parlament i al president de la Generalitat de Catalunya en un acte el proper dia 4 d'octubre. Un acord de cadascun dels plenaries dels pobles, viles i ciutats de Catalunya que estan d'acord que se celebri una consulta el dia 9 de novembre i que es faci a partir de la llei de consultes que el Parlament de Catalunya va aprovar fa pocs dies, i que és una llei, en aquests moments, de perfecta legalitat. Un acord que expressa i que recull el sentiment de molts dels nostres conciutadans, que desitgen d'una manera inequívoca, democràtica, pacífica, convivencial poder expressar-se lliurement a les urnes el dia 9 de novembre.

Per tant, avui el que debatrem aquí, el que comentarem tots els grups és estrictament això, és un desig de votar. Aquí no hi haurà cap altre més debat que aquest. I d'això tots els portaveus, tots els ciutadans en són perfectament conscients. Qualsevol sentiment dels vots que es produeixin al Ple d'avui, qualsevol de les intervencions que es facin en el Ple d'avui, totes i cadascuna d'elles –totes i cadascuna d'elles– expressen lícitament una opinió d'acord amb la idea de votar o no votar; no és una competició per qui és més català o qui ho és menys; no és una competició per saber qui és més independentista o qui ho és menys, i no és, en cap cas, una competició per veure si algun grup polític vota dividit o no vota dividit. És més important que tot això. El que tenim en joc, el que crec que tots plegats farem bé de recollir del que els ciutadans ens diuen és que tinguem un debat serè, un debat que expressi democràticament el que és un desig acreditat per la majoria dels nostres conciutadans, que és votar. No ens fa millors ni pitjors votar a favor o en contra; senzillament, votar a favor d'aquest acord de ple és votar a favor que el poble de Catalunya voti el dia 9 de novembre. I votar-hi en contra és votar en contra que el poble de Catalunya voti aquell dia. O abstenir-se. Totes les opcions són legítimes. I demano, per tant, el màxim respecte a totes i cadascuna de les posicions.

Dit això, jo no m'estendré a llegir l'articulat que tots tenen vostès i que hem tingut temps de comentar. Sí que, tal com havíem convingut amb els portaveus i amb algun altre regidor, atesa la naturalesa del debat, no fixaré un temps d'intervenció. Sí que els demano concreció i no repetir arguments. I que, naturalment, si algú té ganes d'explicar el seu vot, pot comptar que ho podrà fer amb tota i absoluta llibertat.

Per tant, passo la paraula als grups i als regidors no adscrits que tinguin interès a intervenir.

Senyora Plana, en primer lloc, vostè té la paraula.

Intervé la senyora Glòria Plana, regidora no adscrita, qui exposa, gràcies a tots els que esteu aquí en el saló de plens i també a les persones que ens puguin veure des de fora la pantalla de la plaça. Perquè avui jo crec que és un dia important per a aquest Ajuntament per les coses que s'aprovaran avui en aquest Ple. I per tant, jo crec que és un dia històric, i moltes gràcies per ser tots aquí.

Voldria començar, perquè em sembla que és de justícia, felicitant les forces polítiques que el passat divendres –avui fa vuit dies– van fer possible l'aprovació de la Llei de consultes populars no referendàries i participació ciutadana. Que una llei tan important com aquesta tingui un ampli consens és una gran notícia, i en aquest cas, va tenir el suport de 106 dels diputats del Parlament de Catalunya.

Aquesta llei, però, neix de la voluntat del poble, del clam popular que finalment ha estat escoltat. Ignorar-lo hagués implicat perdre credibilitat política i empobrir la qualitat democràtica. Hem estat i som pacients, hem treballat amb constància, amb tenacitat, entusiasme i hem esgotat tots els mecanismes legals; per tant, aquesta llei dóna sortida a un dret legítim que té el poble de Catalunya. Ja no hi ha excuses, ja no valen més excuses per esperar més. Que Catalunya pugui exercir el dret d'autodeterminació ha passat de ser un anhel reivindicat en les primeres expressions populars de la democràcia a ser una necessitat social actual: un poble és realment independent quan pot decidir el seu futur.

Avui aprovem donar suport a un instrument per canalitzar una reivindicació col·lectiva, que és el de voler votar, el de voler decidir el nostre futur col·lectiu el 9 de novembre. Perquè, com va dir Joan Ignasi Elena, d'Avancem, en la defensa de la llei al Parlament, votar uneix, votar suma, votar agrega; el que desuneix són determinades actituds i el que desuneix sobretot és un enrocament. Això sí que desuneix.

Efectivament, aquesta llei, l'aprovació d'aquesta llei és un tret, però és el tret de sortida de la Catalunya que ve.

Decidim el que decidim els catalans, hem expressat que volem un país socialment, culturalment i econòmicament més just. En definitiva, un crit a la llibertat. Els ciutadans hem decidit que volem una Catalunya més justa, una Catalunya més neta, una Catalunya més democràtica. I amb aquesta llei comencem a construir un país amb més i amb millor participació.

Els actes que emergeixen de la majoria del poble requereixen gran atenció de la classe política. Aquesta ha d'estar sense complexos on està la majoria social, i en aquests moments està demanant unitat política i deixar de banda els partidismes, per tal que hi hagi un canvi i es faci sentir la nostra veu. Per tant, hem d'oïr el mandat d'aquesta majoria social per exercir un poder que és el dret fonamental que passa per davant del marc legal. És aquí on el poder local, on el món municipal té un paper molt important: els ajuntaments són clau, són clau per fer de xarxera entre el procés i la ciutadania.

És des de baix on hem de prendre entre tots compromisos que han de contribuir a construir un futur amb llibertat, respecte, tolerància i que reforci el projecte democràtic dels nostres barris, dels nostres pobles, de les nostres viles i de les nostres ciutats.

Com deia, avui cal estar al costat de la immensa majoria dels gironins i de les gironines, dels ciutadans i de les ciutadanes de Catalunya, que és allà on ha estat sempre el socialisme, tant a Girona com a Catalunya. Estic convençuda que el 9 de novembre decidirem. I és per això que el meu posicionament és un sí-sí-sí als tres punts d'acord que se'ns proposa.

Fa ús de la paraula el senyor Carles Bonaventura, regidor no adscrit, qui exposa, ara sí que podem afirmar, amb l'aprovació per amplíssima majoria de la llei de consultes pel Parlament de Catalunya i amb la convocatòria de la consulta que farà el president Mas, que el procés català cap a l'estat propi entra en una fase decisiva, una fase determinant en què caldrà demostrar aquí, a Europa i al món que no hi ha marxa enrere, i que, independentment, dels pals a les rodes que ens posi l'Estat espanyol –

que ens en posarà—, la democràcia, el dret a votar, el dret a decidir triomfaran a Catalunya.

En aquest procés ens cal sobretot unitat, una unitat sense renúncies entre els partits polítics que defensen que Catalunya té dret a decidir el seu futur i que van fixar la data del 9 de novembre per fer-ho efectiu. I unitat també entre la societat civil i les institucions que la representen per assolir junts aquest objectiu. Ara no és l'hora dels interessos partidistes, és l'hora de sumar esforços entre tots i de deixar clar que la immensa majoria del poble català és partidària d'aquest procés, que té com a base la democràcia, el dret a votar en pau i en llibertat el futur de la nostra mil·lenària nació.

Aquest 11 de setembre passat, a Barcelona varem tornar a demostrar que els que fem aquesta aposta, que podríem qualificar d'èpica, per la llibertat, som més, que som majoria, que som centenars de milers i que estem disposats a sortir al carrer tantes vegades com faci falta a defensar els nostres drets.

Com deien els defensors de Barcelona el 1714, viurem lliures o morirem. I és ben cert que molts d'ells van morir en la defensa de les nostres llibertats. Però ara som molt a prop de ser lliures i d'honorar la seva lluita, una lluita que avui els estem demostrant que no va ser inútil, que no va ser debades.

Avui volem aquesta llibertat sobretot per als nostres fills, per als nostres néts, per als ciutadans de la Catalunya del futur, als quals tenim l'oportunitat i el deure de deixar un país més lliure, més just, més democràtic i, en definitiva, un país nou. Però en aquest moment tan determinant no ens podem oblidar del passat, de tots aquells catalans i catalanes que en moments molt difícils de la nostra història no van dubtar defensar les llibertats de Catalunya encara que aquesta defensa els comportés la mort, la presó o l'exili, encara que els comportés perdre-ho tot, com així va ser moltes vegades i per a moltes famílies d'aquest país.

Ara que estem tan a prop d'assolir la nostra llibertat no els podem decebre. La nostra victòria serà sobretot en honor seu, en honor de tots aquells que van morir sense poder veure el seu país lliure, la seva terra lliure.

Per tant, el meu vot, evidentment, serà favorable a la proposta, perquè estic convençut que el 9 de novembre votarem, perquè ningú ens pot negar aquest dret fonamental que tenim com a poble.

Fa ús de la paraula el senyor Carlos Palomares, regidor no adscrit, qui exposa, vagi per endavant tot el meu suport a aquest procés. En primer lloc, voldria dir que per mi aquest és un dia molt trist; sí, molt trist, i estic aquí per defensar el que en teoria ja hauríem de tenir: la democràcia.

Resulta que la Constitució espanyola es va signar per a això, per abandonar un règim dictatorial i donar llibertat a les persones. Pocs dels que estan avui aquí la van votar, evidentment, jo no. El que també està clar és que o bé s'aprojava o era continuar amb tot allò que privava la llibertat.

Ara ens trobem en una situació ben diferent, ja no és una proposta del Govern d'Espanya, és una proposta del poble de Catalunya, una proposta de les persones i per a les persones; a tots, per a tots i de tots els que vivim a Catalunya: els que se senten exclusivament catalans i els que no.

És molt trist haver de dir que una llei suprema i intocable, perquè, si no, aniríem a l'infern, ens prohibeix ser demòcrates. Ens prohibeix poder decidir què volem per als catalans i per a Catalunya. No només anirem a l'infern, sinó que ara també ens amenacen a fer servir tota la maquinària que tinguin a la seva disposició per reprimir-nos. Que trist!

Ens volen fer tornar al *régimen, una grande y libre, unida e indisoluble*. Patètic!

Espanya no són els que ostenten el *poder del Gobierno*; Espanya són els espanyols, les persones. I les persones d'Espanya també ens estimen als catalans. A part dels que enyoren el *régimen* —ja sigui perquè l'han viscut i hi han estat a favor per un motiu o un altre, o bé perquè així els ho han ensenyat els seus pares—, els espanyols,

Espanya és democràtica. Cada cop veiem més recolzaments a les xarxes socials d'espanyols de tota la geografia que recolzen el que està passant aquí.

Sempre he defensat la unitat d'Espanya, per mi la independència no era l'opció a seguir, per mi la independència no ha estat mai l'objectiu a assolir. Sempre he pensat que Catalunya dins d'Espanya era el millor que ens podia passar als catalans, sempre he defensat la confederació d'Espanya, quan era a Unió i quan vaig anar al PP. Sí, per mi la tercera via era la que ens convenia, i ara estic trist, molt trist i no ho tinc clar.

Sempre he volgut els Estats Units d'Espanya, per posar-hi un nom, amb territoris que poguessin legislar, administrar-se ells, que aportessin uns diners a un govern central en benefici de la resta d'estats, que compartissin els poders, els que decidíem entre tots. Podreu estar-hi d'acord o no, però és el que sempre he volgut fins a dia d'avui; ara m'està quedant molt clar que mai ho podré aconseguir. No és que llenci la tovallola en el meu propòsit, el que em passa és que dubto que mai em deixin decidir que volem ser de grans, dubto que mai ens preguntin si estem bé o com estem, si volem canviar quelcom. De fet, voleu dir que els importa gaire? Es pensen que som petits, que ells els grans han de decidir per nosaltres. Ens renyen contínuament i ara també ens amenacen. Visca la democràcia! Això és patètic!

Molts direu: «Però si fins fa no pas gaire eres d'ells, ara què dius?» Doncs, això, dic això. Sempre he estat molt crític amb l'aparell del PP, sempre he dit el mateix: vaig intentar fer el PPC i no la sucursal del PP de Madrid a Catalunya –que per això em varen venir a buscar– i no me'n vaig sortir. D'altres van anar plegant abans que jo, d'altres estan allà, immòbils, enrocats, *recordando viejos tiempos*. No es pot ni volen canviar res.

Però no hem de parlar de mi, hem de parlar del que ens ocupa: la consulta. Jo vull que es faci, vull poder votar. La meua intenció sempre ha estat la de votar sí i no. Sí a l'Estat i no a la independència, però que em deixin votar.

No es vol votar només un sentiment, que també, de sentir-se exclusivament catalans, també es vol votar una voluntat de ser independents, que no és el mateix. Sóc de l'opinió que els meus sentiments no es posen a consideració de ningú i, per tant, no es poden votar. Els meus sentiments són meus i de ningú més. Per això dic que també es vol votar una voluntat de ser independents, independents per decidir com volem educar els nostres fills, independents per invertir en sanitat tant com vulguem, independents per poder legislar si volem de diferent manera que la resta d'Espanya, independents per decidir cap a on volem anar i quines són les nostres necessitats que hem de cobrir.

Si no em deixen votar, si em priven de la llibertat que se suposa que tinc, si em reprimeixen d'aquesta manera, l'endemà de la prohibició hauré de ser independentista. Vull viure en llibertat, vull creure que Espanya és un país lliure i fins l'últim moment ho continuaré pensant; en cas contrari, treballaré només per aconseguir la independència de Catalunya i viure en llibertat, tot i sentir-me espanyol.

Algú es pensa que un marroquí, un romanès, un colombià, un cubà, per posar uns exemples, deixa mai de sentir-se del seu país d'origen? No, no és així. Se senten del seu país, i alguns d'Espanya o de Catalunya. Per tant, jo faré el mateix. Treballaré per estar en un país on es vulgui viure en llibertat, on primer siguin les persones. Com he dit sempre, les lleis estan per complir-les, incomplir-les i canviar-les. No aniré a l'infern per demanar i exigir viure en llibertat.

Demà el president Mas signarà el decret, què passarà dilluns? Ens intervindran la Generalitat? Arrestaran el president per promoure un acte il·legal? No podrà convocar eleccions anticipades perquè ja no serà el president de la Generalitat? Que fort! Que fort! Vivim en un país de la Unió Europea on poden passar aquestes coses? És molt trist.

Com es pot ser tan cínic i felicitar Escòcia per una consulta legal? Tan difícil és agafar l'exemple d'ells i modificar allò que sigui necessari per tal de poder-la fer nosaltres?

El senyor Rajoy no ha entès encara que és el president de tots els espanyols, els que són com ell i els que no. El senyor Rajoy no està a l'alçada del càrrec que ocupa. El senyor Rajoy no és el president de tots els espanyols, només ho és dels seus.

Senyor alcalde, n'havíem parlat, ho lamento, però ja sé que avui això no es pot aprovar, ja sé que no està a l'ordre del dia, potser no ho hauria de dir, però no me'n puc estar: el senyor Rajoy ha enganyat sistemàticament a tots els espanyols, ha fet polítiques errònies de manera sistemàtica, va agafar com a seva la ILP de la PAH espanyola no permetent la dació en pagament –havia de salvar els col·legues de la banca–, va dir que no tocaria els impostos i s'ha quedat ben a gust, que no tocaria les pensions ni les ajudes i Déu n'hi do! Un president que primer salva la banca en lloc de les persones, salva els col·legues; que col·loca i resitua estratègicament els seus i els seus exs per continuar manant i controlant la gent i el mercat espanyol... Podria allargar-me molt, massa. És trist, molt trist. Quina decepció!

Per tot això, avanço que presentaré una moció en el proper Ple per demanar la dimissió immediata del president Rajoy, i espero tenir l'ajut i la col·laboració de la resta de grups.

Intervé el senyor Joan Baptista Olòriz, portaveu del grup municipal d'ICV-EUiA, qui exposa, començaré fent dues coses que no faig habitualment: la primera és que gairebé sempre m'adreço a l'alcalde quan intervinc, aquest cop m'adreçaré als ciutadans, i la segona és que em posaré dret. Penso que en moments com avui vull donar com a electe un senyal de respecte, de respecte per al poble, perquè si estem aquí no és solament per la voluntat continuada dels que creiem en la voluntat popular, sinó estem aquí perquè la voluntat popular s'ha convertit en manifestació, en carrer, en un crit que no podem deixar sense conseqüència.

I per això avui fem un pas més, probablement no el darrer, però un pas més, imprescindible i necessari: situar la sobirania on toca, al Parlament de Catalunya, i situar l'instrument dels ciutadans on toca, als ajuntaments, en lloc dels seus electes. Perquè en aquest marc, sigui quina sigui la resposta del Govern espanyol, tots nosaltres ens hem de mantenir drets, fermes i avançar en un camí que ja no té retorn, que no té retirada. Sense que els ciutadans de Catalunya expressin la seva voluntat, els electes no podem estar sense dia darrere dia fent possible que això sigui així.

Recordo que fa uns anys els representants del Tercer Estat a París varen decidir, quan el rei, que tenia tot el poder, els volia dissoldre: «Restarem fermes fins que tinguem una constitució.» Restarem fermes fins que els catalans puguin decidir el seu camí i serem conseqüents amb aquest camí. I estic segur que la gent no ens deixaria fer una altra cosa. Ho dic pels que dubtin: no els deixaran fer una altra cosa. Ens haurem de mantenir fermes. I amb la nostra fermesa com a electes, bastirem la fermesa d'un poble que vol fer una cosa tan senzilla, però tan revolucionària, sembla, com poder votar.

Ni tribunals constitucionals ni governs reunits a corre-cuita ni amics interessats europeus poden parar el que forma part de la base de tot sistema polític i democràtic: la veu del poble. El poble parlarà i nosaltres ho farem possible.

La Núria i jo representem, dignament –espero–, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida. Però ara dic també que representem com uns més el conjunt del poble de Girona i com els nou-cents ajuntaments del conjunt del poble de Catalunya. Ens mantindrem fidels a aquest poble.

Intervé el senyor Jordi Navarro, portaveu del grup municipal de la CUP, qui exposa, avui el company Palomares ha dit que era un dia trist per a ell, per a nosaltres és un dia de molta alegria, és un dia de moltíssima alegria, perquè estem fent allò que ens demana el poble, que ens demana la ciutadania, que és donar suport a un procés democràtic i popular que ha nascut als carrers i que ha nascut des de la base.

Deien dues persones, dos personatges històrics molt importants en la història de la desobediència civil i molt importants també per a Catalunya, deia Nelson Mandela: «All

impossible until it happens.» «És impossible fins que passa.» I deia Martin Luther King: «I have a dream.» «Tinc un somni.»

Doncs, bé, els catalans i les catalanes venim de molt lluny, de molt i molt lluny, anys, dècades, segles d'història perseverant, resistint, lluitant, insistint, catalanes i catalans que s'hi han deixat la pell, que han patit tortura, que han patit presó, que han patit exili. Doncs, bé, allò que semblava impossible, de cop i volta està semblant possible. El somni que tenim els catalans i les catalanes l'estem fent realitat.

I això, que potser segons qui pot pensar: «Bé, això és un deliri d'aquest portaveu d'aquest grup municipal que està aquí.» No, no, és que no és cap deliri, és que és una realitat i ho demostren les dades.

Any 2012, 1 milió de persones als carrers de Barcelona cridant «independència». En contra del que volien les castes i les elits, també les nostrades, que no volien ni sentir a parlar de la paraula «independència», la gent del poble cridava «independència». Any 2013, els catalans i les catalanes tenim una altra mostra d'originalitat i de genialitat i travessem el país de punta a punta amb una gran via humana. Un milió i mig de persones. Any 2014, deixem el món sencer..., ja els anys anteriors varem deixar mig món bocabadat, però és que l'any 2014 hem deixat pràcticament el món sencer bocabadat: 1,8 milions de persones als carrers de Barcelona construint una gran ve baixa humana que simbolitza les ganes i la il·lusió de votar i d'obtenir una victòria. Això és una realitat: milions de catalans i catalanes manifestant-nos en els carrers. És una realitat palpable, empírica, real.

Però és que n'hi ha més: més del 90 per cent dels ajuntaments de Catalunya donen suport a aquest procés, donen suport a la consulta, donen suport al dret a votar, al dret a la democràcia. Que ja té nassos també que en ple segle XXI hàgim de reivindicar quelcom tan bàsic com és la democràcia: poder dipositar una papereta, amb un sí, amb un no, en el fons d'una urna.

Però n'hi ha més: el 100 per cent de les diputacions, més del 90 per cent dels consells comarcals, dues terceres parts del Parlament, dels diputats i diputades del Parlament de Catalunya, donen suport a la llei de consultes. Això és quelcom històric, és una realitat palpable.

I la veritat és que això s'ha transformat –sé que la paraula a vegades fa por a segons qui–, però s'ha transformat en una mena de revolució, una revolta cívica, popular, ciutadana, democràtica que està sacsejant aquest país, que està sacsejant un règim que va sorgir d'un pacte que està totalment caduc. Estem encetant una cosa nova. I joestic convençut que a Catalunya estem lliurant un combat per la democràcia. Per la democràcia, sí, sona bèstia, però és que és així. I a més a més, aquest combat, que l'estem lliurant a casa nostra, joestic seguríssim, n'estem molts i moltes plenament convençuts que aquest combat democràtic, aquesta revolta ciutadana cívica, popular tindrà conseqüències a altres indrets del sud d'Europa.

Nosaltres ens estem enfrontant a un estat que ens vol mesells, que ens vol amb el cap cot, però és que els nostres veïns i veïnes del sud d'Europa s'estan enfrontant també, igual que nosaltres, a unes oligarquies, a una troica que ha segrestat la seva sobirania nacional i popular i els ha enfonsat en la misèria i ha atracat literalment les classes populars, desposseint-les dels seus drets laborals, dels seus drets ciutadans, dels seus drets socials.

El nostre exemple democràtic pot arribar a ser imitat per aquests altres pobles. Nosaltres estem dient i estem demanant a crits que volem resoldre un conflicte, perquè aquí hi ha un conflicte, hi ha un conflicte entre l'Estat espanyol i el poble català, doncs, nosaltres el volem resoldre a base d'urnes, amb democràcia. La història del nostre país està farcida d'exemples i d'episodis revolucionaris, de revoltes, d'aixecaments populars. Doncs, bé, al segle XXI el fem al nostre estil: exigint democràcia.

I tot això, el més bonic de tot això és per mi –per això que per mi és un dia de moltíssima alegria– que ho estem fent perquè tot això ha nascut dels carrers, ha nascut de la base, de la ciutadania. I aquest procés sobiranista, que ja fa anys que va

arrancar, ha tingut moltíssimes virtuts. I per mi n'hi ha dues que són importantíssimes: la primera és que l'emergència de les classes populars reivindicant democràcia ha fet saltar pels aires les estructures sorgides del règim del pacte tardofranquista, del pacte que es va produir entre elits l'any 1978, del pacte que es va produir entre elements franquistes i els nous tecnòcrates que volien que no canviés res perquè tot continués igual. Doncs, això ha saltat pels aires, el poble català, la ciutadania, la societat catalana és madura i exigeix democràcia, exigeix canvis, coses noves.

La prova que les coses estan canviant i estan canviant molt i molt ràpid és que dues de les icones que representaven l'antic règim, és a dir, dos corruptes, el Juan Carlos i en Pujol, avui dia ja no pinten res a la política catalana; tot al contrari. Hem anat superant etapes i estem bastant avançats.

Però és que, a més a més, aquest procés ha tingut una virtut preciosa, que és que ens hem expressat amb milions de veus amb un sol crit per la democràcia i la llibertat. I ho hem fet partint d'una diversitat immensa: Catalunya és un país amb moltíssima diversitat d'orígens, de procedències, de cultures. Hi ha persones vingudes d'arreu del món. Aquestes persones ens hem estructurat tots plegats, els catalans antics, els que van venir després, els que van venir més tard, ens hem estructurat al voltant d'un moviment democràtic que reclama democràcia. I convivim, i això és un experiment que hem fet i que ens ha sortit de meravella.

Això a vegades costa d'entendre per part de segons qui; hi ha qui queda descol·locat, molt descol·locat. Hi ha sectors de l'Estat espanyol per qui a hores d'ara les barreres ètniques encara tenen importància, les barreres fins i tot sanguínies encara tenen importància. Per això, a vegades sentim veus forassenyades que diuen que com és possible, com és possible que els catalans i les catalanes que reclamem democràcia i llibertat reneguem dels espanyols, dels ciutadans espanyols, o que com pot ser que no respectem els orígens andalusos de moltíssima gent que viu a Catalunya. Això és que és totalment esbiaixat. Jo mateix, com tants i tants i tants i tantes i tantes catalanes, sóc de procedència andalusa, la meua família són andalusos. I escoltin, estem totalment orgullosos, ens enorgullim dels nostres orígens humils i andalusos, igual que ho fa gent que ha vingut de Cuba, que ha vingut de Romania, que ha vingut d'Ucraïna, que ha vingut d'Estats Units, que ha vingut de tants i tants indrets del món.

El sobiranisme català, la societat catalana és plural i diversa. I és un exemple de maduresa democràtica, de cohesió social que ens expressem tots en la mateixa direcció en un clam per la llibertat i per la democràcia.

És que també passa que n'hi ha molts que s'havien acostumat que els catalans i les catalanes fóssim mesells, anéssim amb el cap cot, que ens tinguessin acontentats amb quatre engrunes. Això s'ha acabat, hem superat aquestes etapes, hem superat l'autoodi, hem superat la dependència, hem superat aquell català típic del seny, del peix al cove, de l'oasi català. Tot això ja forma part del passat i, a més a més, ho hem superat amb normalitat. Ara anem pel món tranquil·lament dient que som catalans i catalanes, molt plurals i diversos, i que volem resoldre el conflicte que sacseja aquest país de forma democràtica. I això és un procés preciós que hem tirat endavant i que ens n'hem sortit molt bé.

Ja vaig acabant. Nosaltres volem votar, volem votar, i n'hi ha que no volen que votem. Doncs bé, nosaltres els diguem als que no volen que votem, els diguem que nosaltres també volem que ells votin. Volem que els que no volen la independència de Catalunya també votin i estem disposats a defensar-ho, perquè això és una batalla per la democràcia. Com no és cap secret, els militants i regidors i regidores de la CUP farem una opció molt clara: votarem per la independència i votariem per moltes altres coses, perquè per a nosaltres això és el començament d'un procés. Aquells que ara estan tan preocupats perquè aquí ara s'ha iniciat un procés, quan s'assabentin que això és imparabile i que hi hauran més processos encadenats i que voldrem decidir d'altres coses, em sembla que es posaran nerviosos, però que s'hi vagin acostumant, perquè són coses de la democràcia.

Nosaltres volem votar i demanem que ens deixin votar. També diem que si responen a la nostra demanda de votar amb amenaces i amb por, i amb amenaces d'ús de la força i amb amenaces d'amençar ciutadans i ciutadanes que s'aferren a urna i la volen amenaçar a cops de porra, el que es trobaran serà un mur infranquejable de fortalesa democràtica i cívica, un mur infranquejable de solidaritat i de ganes de votar i contra això és que no hi ha res a fer, és que res, no poden fer res. Es poden aferrar a la legalitat sorgida del pacte del 78, es poden aferrar a l'ús de la força, que no podran parar-ho, perquè és que no tenim por, ja no tenim por. Encara que, bé, l'última amenaça, aquesta que fa unes hores que cueja, això que els que donem suport a la consulta i els electes i funcionaris i treballadors públics patirem conseqüències legals i jurídiques i que fins i tot podem anar a la presó, doncs això tampoc, no n'hi ha prou, és que no ens fa por. Si hem d'anar a la presó, no passa res, anirem a la presó una temporada, que ens posin l'esmorzar, si cal, que ens portin una llima, ja ens escaparem, no passa res, vull dir, no tenim cap mena de por, tot el contrari. I, a més a més, volem defensar els que no volen la independència, claríssimament.

I ja acabo. Vull deixar una cosa molt clara: nosaltres som independentistes, és cert, però també som internacionalistes, no tenim absolutament res en contra contra els pobles de l'Estat espanyol, tot el contrari, pensem que en bona mesura tots plegats hem patit les conseqüències d'un règim caduc, antidemocràtic, corrupte i que va contra les classes populars, però nosaltres volem decidir el nostre futur, la nostra sobirania votant. I, alerta, volem un país lliure, sí, i tant, volem un país lliure de les imposicions de l'Estat espanyol, però també volem un país lliure de desnonaments, volem un país lliure de pobresa energètica, en un país lliure de la lacra de la corrupció, que ha sacsejat el país veí i el nostre durant tants i tants anys i volem un país lliure de les oligarquies mafioses i antidemocràtiques que es posen les botes amb les classes populars a base de copar els seus drets. No ho podem acceptar i per això volem la independència.

El 9 de novembre aquest país, aquest poble, votarà, i estic convençut que guanyarem. Visca Catalunya lliure!

Intervé la senyora Concepció Veray, portaveu del grup municipal del PPC, qui exposa, abans de començar la meua intervenció, jo no em posaré dreta ni demanaré dimissions, ni trauré cartells, ni diré que m'agrada que hagi ficat una pantalla gegant a la plaça del Vi, sincerament, i no serà per falta de respecte, al contrari, és per respecte i no és la primera vegada que ho dic. Crec que aquest plenari i aquest Ajuntament es mereix una mica més de rigor per part de tots a l'hora d'actuar en aquest plenari. Ni per cridar més, ni per ensenyar més, ni per ficar-se dret es tindrà més raó, ni per més pantalla que vostè posi la consulta del 9 de novembre passarà d'il·legal a legal. Per tant, que vagi per endavant en aquest sentit aquesta intervenció, perquè jo ho lamento molt.

Jo pensava que podríem tenir un Ple sense estridències, un Ple tranquil, de fet, abans de començar el Ple li he demanat a l'alcalde que demanés que es retiressin els cartells precisament per això, perquè jo crec que avui, i així ho havíem parlat tots els portaveus, els portaveus venien –i els que no són portaveus, qui demani la paraula–, parlaven, donaven la seva posició amb relació a la seva moció estricta que avui es sotmetia a votació i acabàvem aquest Ple. Un Ple extraordinari que a més vostès saben que per al meu grup no era necessari, que nosaltres no estàvem d'acord en la seva convocatòria, però que no varem tampoc anar més enllà. Vostè va decidir convocar-lo i a partir d'aquí varem fer-ho el dia que ens anava millor a tots plegats. Per tant, jo penso que ho hagués demanat que totes les forces polítiques –i agraeixo que la CUP acabi de retirar els cartells que havia posat– doncs ho fessin. Jo crec que els grups municipals ens havien emplaçat a això i, per tant, per a mi era important que tots ho respectéssim.

Avui celebrem un Ple extraordinari on es demana el suport a la convocatòria d'una consulta que no ha estat convocada, sincerament, vostè no va convocar el Ple dilluns perquè no estava convocada, el fem avui i segueix sense estar convocada. Per tant, si ja no el va fer dilluns, també el podríem haver fet la setmana que ve, perquè avui segueix sense estar convocat, cosa que em porta a pensar que aquí també hi ha tingut alguna cosa a veure el seu ego personal amb relació a la projecció mediàtica que podia tenir fer el Ple diferent a la capital de Catalunya, que és Barcelona, que és qui va centrar tota l'atenció mediàtica el dia que va actuar.

I de la mateixa manera li diré, senyor alcalde, que jo no estic d'acord amb la pantalla que ha posat, no hi estic d'acord, perquè crec que hi ha plens en aquest Ajuntament molt importants, com és el Ple de pressupostos, que potser també tots els gironins voldrien seguir, perquè és on es decideix què es fa amb els 90 milions d'euros que es tenen per invertir en aquesta ciutat, que per això estem tots asseguts aquí. Però ja que l'ha posada, li hagués agraït que l'hagués connectat a les quatre de la tarda i en ares de la transparència tots els gironins haguessin pogut seguir en directe la compareixença del senyor Jordi Pujol al Parlament de Catalunya, perquè estic convençuda que també és un tema que interessa, saber la veritat del que ha passat i del que va passar amb relació al senyor Jordi Pujol, a tots els ciutadans. Crec que tots els ciutadans també volen saber què va passar i, per tant, ja que posava la pantalla, haver aprofitat la inversió i haver-la connectat a les quatre de la tarda.

No ho ha fet, cosa que em porta altre cop a pensar que tot és per diferenciar-se una mica vostè de la resta, avui han fet Ple a l'Ajuntament de Tarragona –no sé si ho sabia, aquest matí–, però ni pantalles, ni res que faci que mediàticament sorgeixi una mica més que un altre. A més vostè d'això hi entén molt, és el seu tema, la comunicació i, per tant, hi juga. Bé, hi juga i els altres portaveus li deixen jugar, perquè sóc l'única que em queixo quan vostè juga mediàticament pel seu ego personal.

Miri, jo li deia, per més que vostès facin discursos, grans discursos, no dic que no, vostès mateixos quan parlen cauen jo crec que en el seu propi error. I la senyora Glòria Plana ha estat la primera a dir-ho: és un referèndum d'autodeterminació. Bé, precisament és que el que vostès volen convocar el 9 de novembre és un referèndum d'autodeterminació i això la Llei de consultes, els agradi o no els agradi, no ho permet. Una llei, a més, que tampoc està publicada, o sigui, parlem sobre la llei no publicada, per tant, que no entra en vigor i d'una convocatòria no convocada. Llavors sincerament li he de dir que jo em sento una mica estranya amb relació a allò que ja hem parlat, perquè si no s'ha convocat i no hi ha llei publicada, seguim parlant del mateix que parlàvem en totes les mocions que aquests mesos anteriors vostès han presentat i han fet que el meu grup s'hi posicionés, estem en el mateix moment, perquè la llei no està publicada i el decret de convocatòria no està firmat. Bé, sincerament jo crec que no acaba de quadrar tot. Ja sé que aquesta és una proposta que l'AMI i l'ANC han fet arribar a tothom, que tots els ajuntaments de Catalunya ho estan fent, bé, doncs potser és que el senyor Mas els ha destarotat una mica els plans que des de l'AMI havien decidit.

Mirin, aquesta llei que vostès s'emparen per convocar el referèndum independentista del 9 de novembre només té una finalitat, efectivament, convocar aquest referèndum. Perquè, si no, a mi m'estranya que aquí s'alabi tant i es parli tant d'una llei de consultes que prohibeix preguntar als ciutadans si volen que se'ls pugin els impostos o que prohibeix preguntar als ciutadans si volen retallades. La llei de consultes aprovada en el Parlament de Catalunya prohibeix preguntar als ciutadans si volen que se'ls pugin els impostos i prohibeix preguntar als ciutadans si volen més retallades.

Per tant, si això certs grups municipals aquí presents sempre han defensat que és que se'ls ha de preguntar tot als ciutadans, donar suport a una llei de consultes que prohibeix això vol dir que l'única finalitat que també creuen tots els que estan aquí presents i donaran suport a aquesta moció és que aquesta llei de consultes per a l'únic

que s'ha fet ha estat per intentar emparar la consulta, el referèndum independentista del 9 de novembre.

Un referèndum que a més saben, i jo crec que això ja s'ha dit públicament, serà recorregut, la Llei de consultes serà recorreguda al Tribunal Constitucional i, per tant, el Tribunal Constitucional pot suspendre la llei i, si suspèn la llei, queda suspesa automàticament la convocatòria del dia 9 de novembre.

Per tant, senyor alcalde, vostè sap perfectament que si el Tribunal Constitucional suspèn o declara il·legal el referèndum del 9 de novembre, vostè pot caure en prevaricació si no respecta la decisió judicial i desenvolupa actes posteriors que possibilitin la consulta donant suport des d'aquest Ajuntament amb recursos humans, materials o logístics a aquest acte il·legal, tant així com la cessió del padró municipal, que ja varem debatre en aquest Ajuntament.

I això no és una amenaça, és explicar la realitat, perquè les lleis estan per complir-les. I quan una llei no agrada es treballa per canviar-la, es busquen les majories per canviar-la i no s'intenta fer una llei a mida, una llei trampa, com la llei de consultes, per emparar una cosa que no hi cap en aquesta legislació.

Vostès intenten fer-nos caure en un parany a aquells que defensem la unitat i que defensem la convivència i que no defensem el referèndum d'autodeterminació del dia 9 de novembre, i així ho han volgut explicar a tots els catalans, i és que contraposen democràcia i legalitat, i això no és així. Pot existir legalitat, lleis, sense democràcia i els ho he dit més d'una vegada, però mai existirà democràcia sense lleis; i en aquests moments estem en democràcia i amb lleis, i les lleis es respecten, es compleixen i es treballa per canviar-les.

Vostès ho van intentar, van anar al Congrés dels Diputats i van presentar una proposta i el 86 per cent dels diputats van dir que no hi estaven d'acord, i la gran majoria de diputats catalans al Congrés dels Diputats van votar en contra de la petició que va fer la Generalitat al Congrés dels Diputats. Per tant, legalitat és la que és i jo entenc que pugui no agradar-los, però sempre els ho he dit, escoltin, els respecto, treballin, busquin les majories per canviar-les.

Per tant, com he dit, per més discursos, per més que un pugi la veu o no pugi la veu o parli amb el to que s'ha parlat en alguna intervenció, o fins i tot es pugui qüestionar la catalanitat d'aquells que representem, en aquest cas, el Grup Municipal del Partit Popular, bé, poden seguir fent-ho, jo no els ho prohibiré, però sincerament, ni cap d'aquí és més català que jo, ni jo sóc més catalana que cap dels d'aquí. Per tant, tant de respecte és aquell que defensa la independència de Catalunya, com els que defensem que Catalunya ha de continuar formant part d'Espanya.

És veritat, i ho reconec, que segurament tenim problemes d'encaix i que, per tant, cal millorar l'encaix de Catalunya amb Espanya, per això s'ha de fer través del diàleg i a través del consens, de la mateixa manera que estic convençuda que tots estaran amb mi que cal també millorar temes d'encaix amb relació a les altres tres capitals catalanes vers Barcelona, que massa vegades es practica una centralitat que estic convençuda que aquí tots també critiquem i ens agradaria que no existís, però això es fa a través del diàleg, del consens, i no a través de processos que separen, que divideixen i que volen trencar. La nostra visió de Catalunya és diferent a la seva, i jo hi estic d'acord, però no per això ni la seva és millor, ni la meua és pitjor, ni al revés, la meua és millor i la seva pitjor, simplement són diferents. I crec sincerament que poden conuiu les dues sense cap trencament i sense cap procés rupturista com els que vostès estan impulsant.

Mirin, el senyor Olòriz deia dues paraules que a mi m'han captivat i han cridat la meua atenció: fermesa i fidelitat. Hi estic d'acord, ell ha explicat amb què es mostrarà ferm i a què serà fidel; jo faré el mateix. El meu grup municipal, la meua formació política es mantindrà ferma en la defensa de la legalitat, la unitat i la convivència de Catalunya, a Catalunya i de Catalunya amb la resta d'Espanya, es mostrarà ferma i fidel a allò que les persones que confien en el meu partit ens demanden, que és que aturem el procés

separatista i rupturista que està liderant el senyor Mas. Jo crec que fermesa i fidelitat és bo i que efectivament cadascú l'ha de tenir en allò que creu i en allò que defensa. Per tant, nosaltres direm no a la moció d'avui, nosaltres direm no a la independència de Catalunya, però diem sí a moltes coses i, per tant, diem sí a la legalitat, sí a la convivència, sí a la unitat, sí a Catalunya, sí a Espanya i sí a Europa.

Intervé el senyor alcalde, qui exposa, senyora Veray, vostè acaba de fer una expressió que li demano que es contingui, això no és un circ, això és el Ple de l'Ajuntament i ja que abans vostè ha fet un al·legat sobre la seriositat que tothom ha de tenir, que crec que l'ha tinguda tothom, jo li reclamo ara mateix això mateix a vostè. Això és un ple de l'Ajuntament de Girona, seguit pels ciutadans de Girona, amb tot el respecte per totes les posicions.

Pot continuar, senyora Bosch.

Intervé la senyora Pia Bosch, portaveu del grup municipal del PSC, qui exposa, avui toca unitat, aquests són temps de sumar. La història ens ha ensenyat que el nostre país avança quan el catalanisme polític va unit i en moments excepcionals, només quan hem treballat des de la col·laboració lleial de les nostres diferents tradicions polítiques, només llavors hem recollit els fruits. La Mancomunitat de Catalunya, la Generalitat de Catalunya republicana o la recuperació de les nostres institucions durant la transició són tres exemples d'això. Per aquest motiu el nostre grup donarà suport unànime a aquest acord que se sotmet a deliberació d'aquest plenari.

Avui donarem suport a aquest acord persones ideològicament diverses, ens sumarem així al que aquests dies més de 850 ajuntaments catalans i, dins d'aquests, avui ja sumem més de dos-cents regidors i regidores socialistes, diem clarament, pacíficament, serenament i contundentment: volem ser escoltats. El 80 per cent de la ciutadania ho pensa així també.

Al Parlament el passat 17 de setembre es va aprovar una resolució de suport a la consulta de la qual avui parlem. Van votar-hi a favor vuitanta-nou diputats dels quals tres eren diputats socialistes. I fa tot just una setmana amb un suport encara més ampli el Parlament va donar-nos un camí, un instrument, una llei de consultes perquè aquesta escolta pogués ser feta des de la legalitat. Aquest és el camí al qual nosaltres donem suport avui, un camí que ens dóna la possibilitat de canalitzar la nostra veu i aquesta veu és plural, hi caben els que s'inclinen per la independència i altres que pensen que encara hi ha fórmules d'encaix des de Catalunya dins d'Espanya. Tanmateix tots compartim uns mateixos plantejaments: l'adversari no és l'independentisme, l'adversari és el nacionalisme espanyol. I avui ens uneix un adjectiu immediat: la celebració d'una consulta en la qual, constatat l'esgotament del pacte constitucional, els ciutadans de Catalunya prenguin la paraula per decidir el seu futur.

Els socialistes catalans formem part d'una llarga tradició política i els que ens han precedit han afirmat de formes molt diverses, però molt nítidament, i permetin-me citar Andreu Nin, que «qui combat aferrissadament totes les formes d'opressió no es pot mostrar indiferent davant l'opressió nacional». Ho deia Andreu Nin; Joan Reventós ho va sintetitzar molt bé: «Som socialistes i catalanistes pels mateixos motius.» Permetin-me també recordar que Pasqual Maragall deia: «El catalanisme esdevé sentiment en la mesura que reconeix i valora l'existència d'uns ciutadans que viuen uns problemes i que tenen unes necessitats. El catalanisme esdevé sentiment de comunitat quan dóna resposta i oportunitats un per un a tots els ciutadans. Aquest és el nostre nord, l'ambició d'un país millor, més igualitari i més just.»

El socialisme català ha estat al costat dels anhels majoritaris del país i ha intentat relligar drets socials i drets nacionals en un sol projecte polític. Hem treballat perquè aquest fos un objectiu de tots, de tothom. «Un sol poble», hem dit i repetit. «La llengua no ens dividirà», hem reiterat. Quan es va constituir el PSC, i corria l'any 1977 del segle passat, es va signar el Pacte d'abril i en el seu punt cinquè deia literalment:

«Acceptem el reconeixement del dret d'autodeterminació a les nacionalitats i pobles de l'Estat espanyol.» Literalment.

Els socialistes hi hem estat i hi som i per això avui votarem majoritàriament a favor de donar suport a l'acord del Ple. Donem suport a la convocatòria de la consulta com ho van fer dues diputades del nostre grup, Marina Geli i Núria Ventura, i també el diputat Joan Ignasi Elena, fa escassament dues setmanes. Per convicció i per fidelitat i respecte a la nostra història els socialistes hi som. El socialisme catalanista ha d'estar inequívocament al costat dels que treballen per aquest objectiu i a la vegada ha de ser present i actiu a les instàncies unitàries creades per a aquest propòsit. Estem a la Taula gironina pel Dret a Decidir i també la major part de nosaltres formem part d'un moviment polític que està present a la taula del Pacte nacional pel dret a decidir.

És indiscutible que Catalunya té i ha tingut històricament vocació d'Estat, no necessàriament independent, ans al contrari, catalanistes d'un i altre signe, més o menys progressistes, més o menys conservadors, han intentat canviar Espanya per fer-la més tolerant, perquè accepti el seu caràcter plural i divers de nació de nacions. Pasqual Maragall, el nostre estimat president Pasqual Maragall, va ser el darrer a intentar-ho. Al cap i a la fi l'Estatut era això: una proposta per a Catalunya, però també per a Espanya, un últim intent de convertir l'Espanya de matriu castellana –aquella de la qual Antonio Machado deia «desprecia cuanto ignora»– en un nou estat que reconegués el caràcter nacional dels seus territoris històrics i la seva diversitat cultural i lingüística. Ho volia fer bé, ho volíem fer bé, ho varem procurar fer bé. Pasqual Maragall deia també, i permetin-me també aquesta altra cita: «Molt temps, massa temps, Catalunya ha avançat a batzegades, refiant-se de la conjuntura i esperant caçar-les al vol; el caixa cobri, el peix al cove, han estat les grans divises nacionals. Pobre país! Coves foradats i cobraments fallits per tot arreu i això s'ha d'acabar. La relació de Catalunya amb l'Estat no pot ser regida més temps per refranys mercantils.» I acabo la cita.

Ha plogut molt des de llavors i, com tots sabem, fruit d'aquell intent i de la resposta rebuda per part de l'Estat espanyol, neix la situació que avui vivim i per això estem avui aquí. Els catalanistes units en la diversitat hem entès que després d'una sentència de l'Estatut que deixa enlaire les relacions Catalunya-Espanya, una sentència que malmet els ponts de diàleg dels quals parlava Espriu, només ens queda una sortida i, en tot cas, aquesta és la més raonable: donar la veu al poble, exercir el dret a decidir.

Molt a prop d'aquí en unes terres certament de molt més antiga tradició democràtica, al Regne Unit, anglesos i escocesos ens han donat una lliçó fa molt pocs dies, ens han mostrat un camí raonable, enraonat, transitable i possible. El mateix Tribunal Constitucional ens ha dit que dins la legalitat existent, si hi ha la voluntat política que així sigui, es pot donar la veu a la ciutadania. Doncs hi ha voluntat majoritària, hi ha un camí legal, cal que la consulta es produeixi. Deia Alex Salmond, a qui hem sentit en aquesta campanya, envejable campanya escocesa: «No és sobre tradició, és sobre ambició.» Rafael de Campalans deia: «No és els nostres pares, és els nostres fills.» No és la història el que ens determina, és la voluntat dels catalans d'avui. Surti el que surti i decidim el que decidim, volem parlar, hem de parlar, volem votar.

Joan Maragall va escriure l'any 1898 la seva *Oda a Espanya* i deia: «On ets Espanya? No et veig enlloc. No sents la meua veu atronadora? No entens aquesta llengua que et parla dels perills?» La nostra veu, la de tants ciutadans que varen sortir al carrer altra vegada l'Onze de Setembre, la que es va expressar al Parlament, la que s'està expressant als ajuntaments d'aquest país diu pacíficament i «atronadorament» que volem votar i votarem, n'estem convençuts.

Intervé el senyor Carles Ribas portaveu del grup municipal de CiU, qui exposa, estem realment davant de fer realitat un somni que es porta forjant des de fa molt de temps, i és el somni de poder tan sols decidir què volem ser, i per als que opinen que volem ser

independents, tenir l'oportunitat de posar una butlleta marcant el «sí» i el «sí», i fer realitat aquesta oportunitat ha estat un procés llarg, molt llarg. I comparteixo el que s'ha dit fa un moment aquí, que estem davant d'un procés que nosaltres no fem res més que traslladar una demanda popular que s'ha fet evident durant molts i molts anys.

Es podrà dir que fem aquest Ple quan la consulta no està convocada; és un formalisme, fa molts anys que la consulta està convocada, cada vegada que 1 milió de catalans sortia al carrer a reclamar poder votar per poder decidir el seu futur. I aquesta és la millor manera de demostrar que aquesta consulta estava al carrer, es volia fer i es volia votar.

Comparteixo les paraules dites per l'alcalde en el sentit que el que hem de reclamar en aquest moment, i Convergència i Unió ho ha defensat des del primer moment, és unitat amb tots els grups. El senyor Olòriz també ho deia fa un moment: no ens hem de moure de la línia que ens hem marcat, no podem cometre cap errada i ningú s'ha de separar del camí traçat. Ho hem de fer de forma serena, però amb la fermesa que el nostre pensament és un i clar: l'exercici pacífic de la democràcia. I només és per aquesta via que aconseguirem que el 9-N es pugui votar. Si ens equivoquem, si ens tornem a desfer, tornarem a celebrar una altra derrota i d'ara endavant tenim l'oportunitat de poder celebrar la primera victòria d'aquest país, és l'oportunitat de poder votar per decidir el que volem ser.

Per tant, jo el que demanaria a tots els grups, sense excepció, el Parlament de Catalunya en virtut de l'Estatut va aprovar una llei de consultes i va demostrar que és un país modern, que no li fa por donar l'oportunitat als ciutadans d'expressar-se, no s'ha fet aquesta llei per només votar aquesta consulta, s'ha fet perquè som diferents, perquè el nostre ADN ha entès que hem de ser quelcom diferent al que venim fent fins ara. Som un país capaç de demanar al poble que opini sobre aquells elements essencials i aquesta és la primera victòria que tenim. I la llei està aprovada, evidentment no publicada, perquè realment hi han unes forces que dificulten a veure quin és el moment oportú per fer-ho, però la llei hi és. I això és la primera victòria que com a poble hem aconseguit: ser capaços de desmarcar-nos de formes de fer molt antigues i equivocades. La població varia, el pensament varia i normes dels anys 78 i anteriors no poden condicionar el futur d'un poble. I la millor forma i manera de saber què opina el poble és donar-li l'oportunitat de poder votar, i aquesta llei és el que permet. I a conseqüència d'aquesta llei, l'únic que farem és traslladar l'oportunitat de votar, allò que molts ciutadans han sortit al carrer i han demanat, si volen ser un estat i si volen ser un estat independent. Convergència i Unió ho té molt clar: que vol votar, vol ser un estat i vol ser un estat independent.

Fa ús de la paraula el senyor alcalde, qui exposa, abans de procedir a la votació, no hi ha hagut al·lusions suficients com per entrar ara en un debat, que jo pregaria que no es fes, de rèpliques i contrarèpliques. Crec que estaria bé deixar-ho aquí, però sí que voldria fer jo algunes consideracions generals abans de procedir al que és una votació des del punt de vista de pràcticament tots els portaveus, històrica.

Avui fem una cosa excepcional, però no és la primera vegada que aquest Ajuntament ho fa. El 17 d'octubre de 1913 l'Ajuntament de Girona, igual que el novembre de 1918, l'Ajuntament de Girona al costat de més del 90 per cent dels ajuntaments de Catalunya d'aquella època van votar a favor d'un plebiscit municipal, el primer, per donar suport al projecte de llei de les mancomunitats i de la Mancomunitat de Catalunya; el segon, per donar suport a l'autonomia política de Catalunya que desembocaria en el primer projecte d'Estatut d'autonomia de Catalunya, tristament fracassat. Per tant, recollim una tradició històrica del municipalisme català i del municipalisme gironí que quan hi ha hagut un moment plebiscitari en el poble de Catalunya l'Ajuntament ha respost dignament i l'Ajuntament ha unit la seva veu al que ha estat com avui la immensa majoria del món local del país. Avui no és diferent de fa cent anys pel que fa al

comportament i al capteniment de la ciutat de Girona, de l'Ajuntament de Girona i de la immensa majoria dels ajuntaments. Ens inscrivim en aquesta tradició, som hereus d'aquesta tradició i, si m'ho permeten dir, som dignes hereus d'aquesta tradició.

Segona cosa. El món local està avui inequívocament i rotundament al costat d'aquest procés. Diem en aquest acord que farem costat al nostre Parlament i farem costat al nostre president en el que és el desig democràtic de votar. I els hem de dir tots plegats als ciutadans de Girona un missatge que segur que tots vostès els demanen també quan se'ls troben pel carrer que no tenim por, que no fallarem, que no renunciarem i no ens resignarem i que, per tant, en les setmanes que vénen els ajuntaments, i el de Girona per descomptat, serem peces clau, col·laboradors necessaris i entusiastes en l'organització de la consulta.

Dit això, proposo que passem a la votació. Si després algú té necessitat d'explicar el vot, amb molt de gust li cediré la paraula.

Ningú més demana la paraula i sotmesa la proposta a votació s'aprova per vint-i-dos vots a favor dels grups municipals de CiU, PSC, la CUP, ICV-EUiA i els regidors i regidores no adscrits, senyor Carlos Palomares Safarrés, senyor Carles Bonaventura Cabanes i senyora Glòria Plana Yanes i dos vots en contra del grup municipal del PPC.

I no havent-hi cap més assumpte per tractar, es dóna per acabat l'acte. Són les nou del vespre. Ho certifico.

M. Glòria Gou Clavera.